UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

224.

ХРІН

ТАБОРОВА

САТИРО-ГУМОРИСТИЧНА

ГАЗЕТА

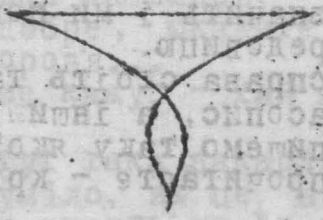

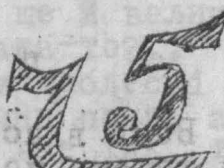

КОРНБЕРГ - 1946 - СЕРПЕНЬ

П Е Р Е Д О В И Ц Я

/ До передовиці /

Всякий часопис має передовицю.

А хіба наш „Хрін" у бога теля зїв, чи він гірший за інші часописи?

Правда це питання дискусійне, але дискутувати над ним у нас нема ніякого бажання, тому ми це облишимо, а поставим питання так:

Чи він інший за другі часописи?

Безумовно - І це питання навіть дискусії не підлягає, а тому і беремо його як за основу.

А значить коли це так, то „Хрін" має повне право містити також передовицю.

А оскільки передовиця передовсім міститься попереду, а в ній висвітлюються перші найболючіші питання і ідеї передового суспільства, то значить і ми повинні б помістити таку передовицю.

Але у нас справа стоїть так, що „Хрін" є не гірший часопис, а інший, тому ми й передовицю напишемо таку якої ні в одній газеті ви не прочитаєте - крім хіба тільки в „Хроні".

П е р е д о в и ц я

Воно власне й не передовиця, а просто ми хочемо пояснити шановним читачам, що попередній грунт „Хрону" на стіні театрального бараку, виявився несприятливим.

Корінці почали підсихати і його прийшлось пересадити на інше „підгрунття".

Чи це підгрунття буде ліпше за попередній грунт - невідомо, бо в Корнберзі як бачите така земля що де не ткни пальцем то як не сміття, так камінь.

Надісмось лише на той гній, якого є в нас багато, що може коли підуть дощі то таки виросте щось і на нашому городі.

--ооОоо--

ПОЛІТИЧНА ПРОБЛЕМА

Не знаю, чи порушувати це питання чи варто займатись поважному часопису такими дрібницями?

Певно що ні, але коли справа того вимагає то що-ж, - хіба хочеш? - Пусиш!

Жили собі та й жили... Навіть цілий рік проіснували, якісь люди.

Хто вони такі і як вони попали до українського табору, це так саме невідомо бо підчас війни Німеччину бомбардовано, ну і всі відомости звичайно в тяжкі часи війни пропали. А люди лишилися.

- Ну то й добре, скажите, нехай собі живуть на здоровя...

І я так саме кажу: - Хай живуть, хіба ж я що?..

Але бачте тут така закарлючка, що тим людям незрозуміло, як це вони живуть, і для чого вони живуть що їх ніхто не займає, ніхто не гонить до роботи та ще й величають: "пане" такий-то, чи "пані", така-то?..

Довго не вірили своїм вухам доблесні сини пастухів та прачок в те що вони пани, а тоді таки збагнули - що коли вже так, то чом-би й не Маруся?

Але в чому ж полягає панство? Як себе вести? І взагалі що ж роблять пани?

Відомо, що вони гною не возять, дров не рубають, але займаються виключно благородними справами. Роблять збори, сидять, курять, виголошують промови - значить провадять політику...

А політика - то вже благородна справа, і коли політик робить якусь негарну комбінацію, то це його не очернює, бо він „пан дипломат".

А так як наші „пани" не завжди раніше робили чисту роботу, то вже така їхня й політика. А на зібраннях сидіти не первина, бо до цього їх привчено ще змалку.

Курити, хвала Богові, є що, особливо коли цигарету розрізати на чотири частини.

Значить всі умови до діяльности є.

Але який напрям має прийняти політика, та ще й панська?

Як відомо, пани ніколи добра не робили, а тому й наші політики роблять те саме.

По панськи так по панськи.

Є така думка одного філософа: „Ліпше бути добрим столяром, ніж поганим лікарем".

Треба б вже взяти це на увагу нашим політиканам.

Ь р у н ь .

ОБЯВИ № 9793 700 1.

Місцев. О.С.Е.Л. / Опозиційна Скандалістична Емігрантська Ліга / пропонує всим своїм членам і кандидатам котрі не мають ще якихось титулів, негайно придумати собі такі, що не були б нижчі від існуючих в таборі.

Хто не придумає, буде примусово відправлений до школи грамоти.

Провід Ліги.

НА ЗДОГАД БУРЖІВ...

/Під Руданського/

Десь було собі село,
В тім селі Храм Божий,
А при храмі тім було
Два пан-отці гожих.
Всі жили собі й жили
В добрі і злагоді,
Мир і спокій там були
У кожній господі.
А були такі отці:
Що скаже Данило,
Те в початку і кінці
Підтрима Гаврило.
Бо добра завжди бажав
Пан отець Гаврило,
І йому не заважав
Пан отець Данило.
І село собі жило
Згодою святою,
Поки лихо привело
Отців до двобою.
Що сталося межи них,
Хай їх Бог розсудить...
- Почали вони при всіх
Свій свого паскудить.
- „Сякий-такий католик,
Уніят, відступник!"
- „Такий-сякий схизматик
Ти є переступник!"
Дивляться парафіяни,
Очам не йнуть віри,
Чи буває отці не пяні -
Що такі як звірі?
Щоб громаді не копали
Ті панотці ями, -
То їх обох і прогнали
Із села - киями!

Г. Паламар.

ПРО ХВОРОБИ

Громадяни, у таборі
Ніби є на пранці хворі.
Хтось любенько собі тихо
Заніс до нас тес лихо.
Хай не буде вам образа,
Але ця страшна зараза
Якщо вірити доктору
Затесалась до табору.
Звідки це? /Мотай на ус/
Мабуть Бонтра й Рокензюс...
Про те кожен добре знає
Хто й чого туди вчащає...
Внесли погань в нашу хату
Мабуть хлопці, не дівчата.
Вона, зважте, безперечно
Для всих дуже небезпечна.
І чи пряму, чи дотичну
Лекцію, профілактичну
Прочитати рільникам,
Всім корнбергським парубкам-
То потреба на порі...
На це є в нас лікарі.
Медицина ж у таборі
Щось не в доброму гуморі,
Чимось іншим зайнялась
А на це не спромоглась,-
Тому бо на сполох в дзвін
Ваш порадник і друг - "Марін".
Схаменіться добрі люди,
Бо в нас скоро таке буде:
У таборі, в кожній хаті,
Усі стануть пранцюваті
І мужчини і кубіти,
Старші люди, малі діти,
Усі хлопці і дівчата,
Кролі, кури, поросята,
Будуть теж на трипер хворі
І ті коні, що в таборі.
Навіть авта і ровери,

Не спасуться від холери...
Бажано на всім терені,
Лекції по гігієні
Запровадити, по змозі-
Поки біда на порозі.
Бо як вліве вже до хати
Тоді тяжко раду дати.

Г. Буркун.

М Р І Й Н И К И

— Он бачиш, хмаринка. Ніби карта Бразилії.
— А он ніби Кордильєри.
— Дивись, дивись он крокодил!

— Я з попугаїв утворив би хор і навчив їх співати „Гей, гей...Підемо до діброви"...
— Та що те! От я навчив би мавп на бандурі грати „В Цареграді на риночку"... плоди збирати, хату замітати, білизну прати, піря драти, воду носити, навіть їсти варити... О!

— А я збудував би собі з пробкового дерева хату, каучуком позаливав би щілини, натопив би піч червоним деревом до червоного, вкрився б звіриними шкірами і читав би про ... дії УПА в краю.

— А я поселюсь прямісенько на самому екваторі. Може хоч тропічне сонце вижарить з моєї душі сибірський холод.

— Отак. Пишемо, пишемо і даремно. Все це перша ж тропічна злива змиє...
— А сонце висушить...
— Тоді будемо знову писати!

ДЕ-ЩО З ЕНЦИКЛОПЕДІЇ

* Демократія: це така штука, що - іси, пеш довго спиш, нічого не робиш, нікого не слухаєш а все і всюди сваришся або ще й більше і то як не з жінкою, то з сусідом, більшовим і т. д., але обовязково, бо якщо інакше - так тоді це зовсім не... демократія.

* Дипломатія: це по українському кажуть "хитрий викрут". Ця штука останно стала дуже модною серед українців.
Приміром, як тільки комусь не хочеться на тому чи іншому суспільному відтинку працювати, так він зразу і хапається вам за - дипломатію.

* Доброутра: це чисто українське поздоровлення, а власне означає "добрий ранок".

* Медіум: таким може бути кожен безкоштовно, коли виявить бажання стати ним головному редакторіусу чи секретаріусу офіціозу Спірітичної Академії Чорної Магії "Чужиноюс".
* Спірітоузи Білої Магії, / що очищують деревний спирт, гонять самогон і т. д. / - роблять медіума з кожного хто бажає, - але за порядну плату.

* Комендант: це міжнародне слово і дуже тепер в моді, а суто по українськи це: - "невістка", яка за народною приказкою всьому винна, щоб злого в хаті не скоїлось.

* Емігрант політичний: це такий вам тип одним словом, спритний, що хоч ви що не робіть, а він вам і у молоці кістку знайде. Найновіший клич цього індивіда: - "Бий свій свого, щоб чужий і духу боявся!"

*Струсь таборовий: це новітня птиця, яка появилася вперше в західній частині Европи в 1945 році в таборах Д.П. Ріжниться від звичайного струся тим, що в разі небезпеки не ховає голову в пісок, - а тікає ніччю через вікно...

Дуже добре тягне у чужому "bosi", а до свого ніяк приноровити його не можна. Коли ж наполягти, так він зразу вам і залебедить на ціле горло: дикта-ту-р-р-р-а-а!

* Освіта: її набувають роками, але Корнберг рішив здобути її штурмом! Боже поможи.

--ooOoo--

НАУКА І ТЕХНІКА

*Відомий інжинер, професор, хемік, винахідник, гуморист і маляр країни Корнбергія, многолітніми долідами в ділянці коротких спідничок, - встановив, що всі особи які принципово не говорять українською мовою- стоять безмежно вище від українців.
Це твердження, правда, ще підлягає сумніву.

* В тій же країні, Інститут Даремної Праці уже закінчив проект створення сітки каналів у Австралії. По закінченню цих робіт, Австралію не можна буде відрізнити від планети Марс, що покрита також системою каналів за проектами того ж Інституту.

* Існує хибна думка, ніби С.Ш.А. є технічно передовою країною світу.
В дійсности самою передовою країною в цілому світі - є Корнбергія.
Взяти хочби використання вітру як рушій-

ну силу

Там вітряками орють, сіють, жнуть. Навіть авта замість моторів мають потужні вітряки. /Коли авто їде, то створюється вітер, який і рухає машину./

Державний герб Корнбергії то є вітряк з крилами, зафарбованими чомусь в українські кольори.

За працю видатним людям присвоюється звання "Почесного Вітрогона".

Далеко Америці до тієї країни...

--ооОоо--

Література й мистецтво.

ПОЧАТКІВЦЯМ

Коли треба чоловіку
Вкоротити собі віку,
Чи на пропасть йому піде
Або з глузду трохи зїде,
Чи то так йому підеться,
Або жінки заманеться,
Замість себе лікувати,
починає віршувати.
Сидить наскрізь довгі ночі,
Втупить в папер сонні очі,
Мучить перо, сопе, дише,
Морщить чоло, дума - пише...
Ритм, рими, риски, крапки,
Апострофи, значки, лапки,
А все разом / так буває /
Знак оклику покриває,
І / залежно вже від хисту /
Переписує на чисто
Певний, що то "цінний твір",
А то - списаний папір.

Г--ай.

Цікаві мовні явища

Іноді ми кажемо:
- "Піду на сонце грітись".
- "Сидить на сонці".
- "Оце пополоскала штани і повісила на сонце сохнути".
Чи то правда?

Небажані події і явища.

Діти і пожежі мають багато спільного; вони утворюються через небезпечні забави і недогляд.

Посмертна згадка

З сумом і розпукою сповіщаємо про трагічну а головне передчасну смерть блаженної памяти Таборового Хору. Покійний упокоївся після тяжкої і довготривалої недуги - амбіціозу.
Голосна память Його навіки лишиться в наших ушах.
Мир Його праху.

Приглушені горем -

родичі.

234

ХРІН

ТАБОРОВА
САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА
ГАЗЕТА

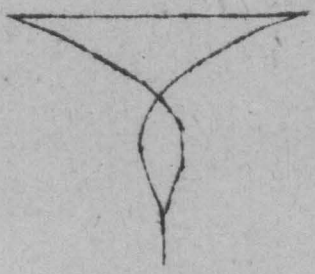

КОРНБЕРГ-1946-ЖОВТЕНЬ

БАЙКА
/Замість передовиці./

Десь при дорозі, відпочити
Лягли у холодку
Грицько й Остап. І нарочито
Під самий ніс Грицьку
Підперся величезний листок хрону.
І ніби джміль Грицька вкусив,
Накинувся на нього він з розгону
І враз листки схопив-
Щоби трекляте
Зілля рвати...
Та корінь глибоко в землі засів,
І скільки Гриць не прів
Йому вдалось лише листки зірвати...
Та тут порадив так
Його колега неборак-
„Ми з цього зілля,
Понищимо бадилля,-
Щоб не росла паскуда ця гірка
На корінець наложим кізяка...
Бо іншої немає ради,
Від цього він пропаде!"

Та хрону не взяв біс,
-Бо він і далі ріс...

Панове! Схаменіться,
Чи не пора амбіції забути?
На те він й „Хрін" -
Що-б хроном бути...

Г-ай.

* *

Громадяни! Хрін нівроку
Росте добре, зверху й збоку!
Посаджений в інший грунт -
Хоч підняв великий бунт-
Й сильна буря прокотила,
Але його не зломила;
І мов справжній той козак
Росте вгору як будяк...
Не вклоняється, не просить
А веселощі приносить-
По всьому таборі він
Де-кому й не смачний - „Хрін".
Є „За Волю", „Чужиною",
Та не того вони крою...
Дуже часто буває в нас
І газета з Форту „Час",
Є „Луна" і „Гарт" і „Вісті",
Але візьміть і всі вмісті
То ви ліпшої від „Хрону"
Не знайдете на всю зону.
„Хрін" не тільки всі читають
А на память більш вивчають.
Навіть отці із амвону
Деклямують вірші з „Хрону"!
Одне слово під кінець -
Це є „Чудо-Корінець"...

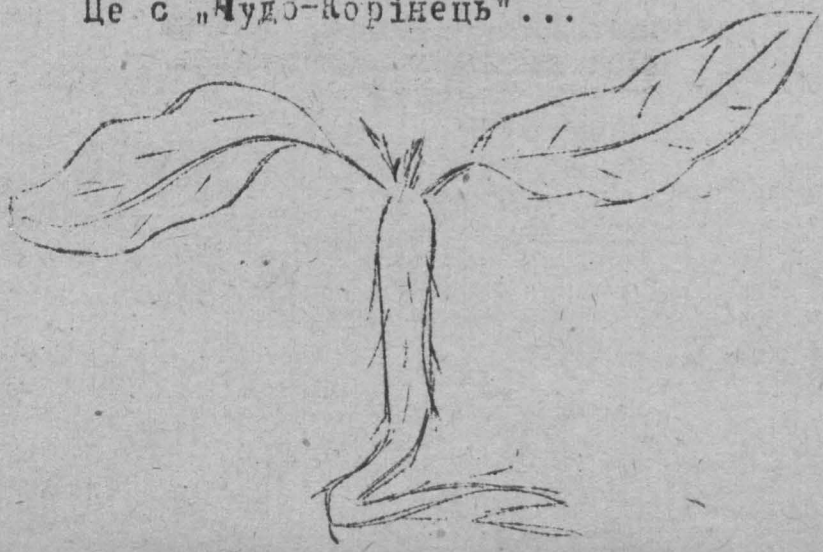

Лист "Хрону" до читачів.

Люди добрі!

Немає кому пожалітися мені нещас
вому сироті, то я хоч з Вами шановні
тачі поділюсь тим великим горем що м
спіткало.

Як відомо, не вспів я ще й народит
свої листочки розправити- як мене від
до школи. А вчителів багато, та всі
ретельно завзялись мене вчити... Чи
що, чи не так а кожний норовить тебе
чуба...

Пошматували, попалили мої листочки
молоденькі, прокляли урочисто мене б
Та все вчили, та вчили...

І зробився я худий та немічний, н
вже в одному стінному листкові за №
нумером 6, животів.

Та вчителі на мос лихо десь і там
глянули крихту правди, і за таку вин
/бачите шановні читачі- чого мене вч
хотіли на Сибір запроторити, так дор
туди кажуть залізною стіною загородж
то й посадили мене до криміналу тут
не дали й на світ глянути.

Думав що мені уже й амба...

Сиджу тиждень, два, три...

Коли заходить до камери якийсь па
судейський і каже: "

-Забирайся з усими своїми дрібниц
дурницями, - підеш на волю!

Чи багато-ж того мастку у рештан
Схопив все у одну жменю і- чмих додо
А в хаті так пусткою і смердить...

Дивлюсь щось сидить у кутку. Пита

- Хто це такий?

- Це, каже - я, "Чужиною", тільк
з криміналу...немаюде подітись...

- Тай я - кажу , звідти-ж... Я "Х

Сталося це ввечері.

А де ж Ви бачили, щоб дійшло до д
між чоловіком і жінкою, та ще ввечер

Спокусив нечистий, мусів потім одружитись із „Чужиною".

Як Вам відомо я й парубком було таке кволе, сухе, та буркульозне, - через отих моїх вихователів... а оженившись напевне змиршавіє ще більше.

Занапастили мені нещасному вік. Хіба може частіш буду на повітря виходити то трохи вилюднію... Вже кажуть: - що буде те й буде а ти Марку, грай!

З пошаною - "Хрін".

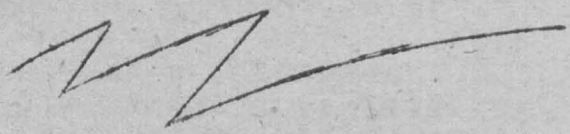

ВРЕДИ ДІДУ, ТРАВУ ВИДНО...

Російський журнал „Огні" № 6, що видається в Мюнхені, надрукував промову якогось Тараса Новака, що була виголошена на зїзді російських журналістів у Шлейсгаймі. Текстподано в українській мові, де Новак в ганебний спосіб, будучи сам українцем - нівелює всі народи поневолені Росією, в тому числі і український. Визначає його як один російський нарід, та насміхається з відвічної боротьби України за свою волю і незалежність.

Гарно! Гарненьку промову „оттяпалі" пане Новак!

Їй Богу за це вам пани графи ваші, чи може й сам князь соблаговоліє власноручно /„хоч маленьку, хоч пів дулі, - аби тільки під самого носа! "/Тарас Шевченко/ піднести...

А закінчили ви свою промову теж добре,

точнісенько як у Гр. Косинки закінчив свою промову товариш Собачка:

-Хто проти? Ніхто.

Прийнято одноголосно!

Бачите-ж що ви ще не вспіли й рота зачинити після своєї промови, а вже й по плечі лизають та вихваляють красу вашої мови, що не „іспорчена гіліційськім нарєчієм".

О, мене це не дивує, як не дивує й те, що ваші друзі терпляче зносять і засміченя свого поважного журналу „нахлацкім нарєчієм"!

Я знаю добре, коли сказати за народньою приказкою /чого гиря хоче,- косничків/.

Одно тільки зле пане Новак, що ви принижуєтесь розповідаючи про себе правду. Те, що ви є недовчений самотужник, то це й так видно:- бо ж ви навіть історії свого народу не знаєте. А який же скажіть на милість европеєць: француз, німець чи англієць та не знає своєї історії?

Правда, є такі - ну так то вже або сліпо-глухо-німий, або анальфабет...

А вас ще хтось і вчителювати заставив?..

Добре-ж видно ви вчили дітей!..

Безсумніву це пішло вам на користь, - трохи підучилось читати, писати... ну і виголошувати такі „промови".

Таки легше ані-ж скажемо цеглу ванта - жити:

Та коли-ж ваші опікуни збудують самостійну і „неделімую" від „Карпат і до Чукотки", то знаючи вашу малописьменність і не дадуть вам ніякого портфеля, а поставлять сторожем... ну, може біля конопель у якомусь „імоніі князя Ж" на полтавщині.

І, піде даремно ваша праця над промовами.

В ліпшому ж випадку, може врахують ваші „заслуги" і те, що протягом якогось часу ви таки навчитесь рахувати хоть до 20, тоді вам можуть довірити пасти табун

курей в того ж князя.

Так ото щоб вам не трапилось якої халепи, я й хочу дати деякі поради як поводитись.

Бо ви хоч і українцем себе величаєте, а звичаїв наших не знаєте.

Та й звідки вам їх знати?! Ото-ж у нас на Україні існує такий звичай: коли у господині ще не всіх курей москалі забрали а таки трохи лишилось, то з курми обовязково мусить бути й півень.

Він відрізняється від курки тим що, курка не співає, а він співає.

Веде себе тако-ж дуже гонорово, правдивий тобі князь...

І перед своїми курми показує не абиякий розум.

Якщо через подвіря скажемо лізе їжак, то кури питають зараз: „Хто то? Хто то?" А він вже так бундючно стріпне крилами, та ще й по московськи: „Ето кто то , куда то ползьото-о-т!" - відповідає.

Ото ж буває іноді здуріє курка, і собі почне співати по півнячій.

Співає вона десь у крапиві чи під бузиною поки господарі не почують. Тоді ловлять ту курку і несуть до хати, та починають міряти нею, перекидаючи її через голову та через хвіст відпокуття аж до порога.

Як випаде курка до порога хвостом, то там-же на порозі відрубують сокирою їй хвоста вибачайте, при самій нікуді... а коли головою - то, нехай ця курка буде найкращою в табуні, а вже їй не втримати голови на плечах.

Обовязково відрубають, щоб не накликала своїм дурним співом якого нещастя господарям.

Вивчайте-ж пане, як не історію, то хоч

звичаї українців, коли вже так ретельно турбуєтесь про українські справи.

Бо як таким і залишитесь яким є зараз, то вам шановний „землячок" тільки місце буде до десь у коноплях.

23.9. 46р. Гайдай.

ТАБОРОВІ БУДНІ

Еге... Оце-ж я й думаю собі: як мені жити на світі Божому?

Уже думав і туди, і сюди... Ні!

Неможливо, знаєте прожити ніяк.

А хто тому винен? Не знаю...

Ось розсудіть самі.

Надумалось якось мені сходити на Зондру. Не те щоб щось, а так собі... За ділом. По ділу, значить...

А тут черевики, розумієте, мої так виглядають... Ніби вони ніколи новими й не були.

Почистити треба-б, думаю собі, та тільки чим?

Крему немає, тай щітки теж.

Коли тут зустрічається один, питає:

- Крему до черевиків не треба?

- Як не треба? Треба, - кажу. -Що хочеш за коробку?

- Та не дорого- каже . Так на так... Крем на шоколяду.

- Ну добре, давай.

Купив. Несу додому.

Але чим же почистити? Щітки нема, а сусіди кудись пішли і хату замкнули. Шукав, шукав, нічого підходящого не знайшов крім капелюха.

Думаю, тепер не холодно, буду без капелюха ходити, а він шерстяний, добре буде черевики чистити.

Потім якось воно буде...

Розвувся і ну натирати мої святкові. Та крем якийсь неважний, бо дірочки тільки пальцем ткнути-ніяк не затягує.

А ще добрі черевики. Колись були жовті. Як раз кінчив натирати з горем пополам, коли дивлюсь, аж закаблук, ну і словом вся підвалина в правому тільки, тільки тримається. Хотів трохи краще заглянути у ту саме щілину, розтулив більше, а воно - хрусь,- і передок у лівій, а підошва у правій руці опинилися.

Ото біда. Осталась моя Зондра дома.

Другого дня пішов до шевця.

- Підбийте , кажу . добродію мені черевики.

- Чому ні - каже , що маєте?

- Та щож я маю?.. Драні черевики - кажу, маю.

- Та не те! Що маєте щоб заплатити за роботу?

Та щож? Пункти та... гроші,-додаю несміло / бо грошей у мене гоненько /.

Е, що-ж пункти... гроші... Сигарети маєте?

- Та завтра одержую...

- Дві пачки, а ні то забирайте свої черевики додому, - і кинув їх у куток.

Ну думаю потерплю. Нехай. Не босоніж же ходити.

Забрав на другий день черевики. А закурить хочеться аж вуха попухли. Збираюсь знову на Зондру. І все ніби б гаразд та годинник став. Що його робити? Поколотив його, похитав, - а ні мур-мур, стоїть.

А що ж то за кавалер без годинника?

Я до майстра.

- Сигарети маєш? -питає.

- Ні, пане майстре, вже віддав...

- Кому віддав? Нащо віддав?

- То дядечку, я потім принесу як дістану...

- Ну гаразд. Скинь сорочку в заклад. Принесеш сигарети - тоді заберешь.

Забрав я годинника, він уже йде, тільки мені і по світу не хочеться ходити. Якже я на Зондру піду без сорочки? Рішив надіти самий комір /запасний/ і краватку, збреде й так.

Коли зустрічаю дівчину. Розговорились про те, про се. Бачу що вже й без Зондри можна обійтись...

- Тільки, каже- якби ти в капелюсі, чи що ходив, а то лисина в тебе така...неприємна.

Так бачите, я зовсім молодий, ще тільки тридцять девятий рік пішов - а волосся на голові як вітром здуло.

Знаєте, еміграція...

Де ж його взяти того капелюха?

Знав би, то б не чистив черевиків своїм. Біжу до кравця.

Висить у нього зо три мазепинки на кілку.

- Продайте мені мазепинку, пане майстре.

- Можна. Чого ж, для свого чоловіка... Три пачки сигарет, і беріть любу з трьох.

- Та -кажу,- в мене зараз сигарет немає. Одержу то занесу вам, я не такий як інші...

- Добре, бдобре... тільки лиши в заклад сорочку чи що...

-Я кажу якраз так вийшов в одній маринарці,сорочки немає зімною.

-Маринарка в тебе негодиться нікуди,скидай штани...

Нема що робити,лишив штани у кравця,остався в самих підштанцях. Надів мазепинку і зразу до Химки,/нареченої/:-все готове, кажу,хоч і весілля справляти.

-Добре, каже,треба-ж і наварити дещо до цього.Та-ж то весілля,будуть гості...

-Пішов у пивницю ,аж там ні поліна дров.Я до візника:дядечку,перевезіть мені трохи дров,бо маю весілля справити,а тут хоч-би тобі поліно.

-Та моя кобила скоро буде жеребна,і не можна-б...але для свого чоловіка вже тре-

ба підвезти,
Привезли.
- Що вам за труд?, - питаю,- сусіде?
/ а він ще й сусід мені./
- Та даси там з пачку сигарет, та й годі.
- Так я вам потім, бо тепер якраз немаю.
- Давай сюди мазепинку, принесеш сигарети - тоді носи на здоров'я.
Прийшов додому з голою лисиною, та вже нареченій кажу:
- Потерпи трохи, скоро сигарети одержу- тоді заживем!..
Приготувалися вже й до вінця, домовив священника. Позичив у приятеля одяг, і урочисто налагодилися до церкви.
Заводять мене з Химкою дружки в церкву.
Нігде нікого.
Кажу паламареві:
- Тож готуйте все як слід, я вже з о. парохом домовився.
- То треба заплатити - каже.
Шукаю по кишенях. Та доре, що приятель, як давав маринарку то забув гроші виняти з кишені, налапав я їх і даю. Зразу діло закипіло. За хвилину все було готове.
Чекаємо далі. Немає пан отця чверть, півгодини. Вже дружки штовхають мене в бік. Мусів бігти пан отця кликати.
- То бачте треба-б заплатити - кажуть пан отець.
Я й сам уже знаю що треба, та ... де-ж його взяти?
Вибігаю на вулицю, там зустрічаю знайомого. Добрячий хлопець.
- Позич, кажу - друже мені грошей...
- Не можу, ніяк не можу! Ти що, женишся? Ага, тоді можна, - тільки ти мені уступи твою Химку...
Думаю собі, таки честь дорожча від жінки, та ще хто його знає яка вона вдасться?

- Добре , - кажу- давай гроші.

Повінчався таки.

А потім було таке що ліпше и не розказувати... Ще по дорозі від вінця забрав той знайомий мою Химку... вдома приятель зразу-ж зняв з мене свій одяг та ще й по пиці дав за ті гроші, що я витяг з марикарки.

Гості розійшлись і танцювати не схотіли. Остався я в одних черевиках сам. Сиджу на ліжкові і розглядаю їх. Заки ото побігав, готуючись до весілля, то правий таки ще тримається - але лівий бачу зовсім роззявився.

А тут з тісі досади та закурити хочеться, аж у очах темно.

Коли то вже я дістану тепер сигарети?

Брунь.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Один янк купив багато дорогих сигар. Що-б не покести втрати від якого стихійного лиха, він забезпечив їх від вогню і води в страховім товаристві.

Через деякий час, покуривши сигари, він звернувся в товариство за відшкодуванням - мовляв, пропали від вогню.

Це була правда, і товариство повернуло йому вартість сигар, але подало тако-ж заяву в суд на нього, обвинувачуючи янка в підкладі вогню під застраховане добро.

Це було показано численними свідками та кількома фотографіями, які доводили, що він свідомо, знаходячись в тверезому стані, сам власноручно підпалював цигари.

Хитруна засудили на рік увязнення.

/ З американського /

БІДА НАВЧИТЬ

Біля кордону відомої держави пасся великий двогорбий верблюд. Нараз його стурбував підозрілий шум. Підіймає голову і бачить що впрост до нього біжать маса зайців.

- Тю-тю; навіжені! Куди це вас лиха година пре? - питає.

Так де там, ніхто не зупиняється, чешуть всі так, аж курява за ними схвачується.

Коли це один зупиняється, певно лапу зашкодив в тому шаленному бігові, бо сів і почав зализувати.

- Куди це вас так нечистий несе? знову питає верблюд.

- Та втікаємо за кордон,- каже заєць. Наша влада видала декрет щоби всіх верблюдів підкувати, так оце ми мусимо рятуватись...

рятуватись...

- От дурні! Та-ж ви не верблюди - а зайці, чого маєте боятись? - сміється верблюд.

- Це так! - відповідає заєць,- але в нас такий уже порядок, що тебе піймають, підкують, а ти вже потім виправдовуйся та доводь що ти не верблюд, а заєць.

Ш.

ПОМИЛИВСЯ

Ввечері, повертаючись з праці, колгоспник переїздить місток через Рось. Дивиться, внизу щось пирскає і бовтається в воді. Хоч було вже й пізно, але він зупинив волів і збіг таки до берега. Під самим мостом, вибиваючись із сил, боролась за життя людина.

- Яка тебе лиха година занесла під самий міст?- здивувався колгоспник, і швиденько простяг потопаючому пужално. Той ухватився за нього обома руками і таки видряпався на берег. Не вірячи в те, що під ногами вже тверда земля і клацаючи зубами від холоду, переляканo позирав нещасний на воду.

- Чоловіче добрий! - каже, що хочеш проси в мене за таку прислугу.

- А що ж ти за така птиця, що в тебе можна просити шо схотів? -поцікавився чоловік.

- Та я... Калінін...

- Е-е-е-е, - спохватився дядько,- то ви знаєте що, товариш Калінін, нічого мені не треба - тільки мовчіть і нікому не кажіть про те, що я рятував вас від смерти, бо наші колгоспники як довідаються ся про це, то вони мене вб'ють!

К.

ХРОНІКА В „ХРОНІ"

Новий вік від гарячки.

* Як повідомляють з Ашафенбургу, редакція газети „Неділя" дістала гарячку голови та збирається їхати в Англію до м-ра Стокінс-а, щоб він вилив їм на голову по відру холодної води.

Спорт.

* На спортових площах українських таборів, почався осінній сезон викручування рук та ламання ніг.
Двоє вже ушасливилися.
Спішіть використати нагоду!

* 22 минулого місяця відбувся прощальний вечір з директором УНРРА.
Представники українського громадянства висловлювали свою щиру подяку великим приятелям українців.
Представниця жіночого відділу пані Н. повідомила пана директора що в українців також є жінки.
Пан директор був зворушений до глибини душі - гіркою долею українців.

З того світу:

* ...Повідомляють, що Гонта з Залізняком трохи пекла не розсадили, обвинувачуючи тамошній уряд в підмові українців до влаштовування різних „академій".

* Канев - Чернеча гора.

Повідомлено, що Т. Шевченко тричі пере перевернувся в своїм труні.
Кажуть, що виразно було чути з могили:
„Гірше ляха, свої діти
Її розпинають!"

* Як передають неофіційні чинники, в цілому крайові Ротенбург передбачається позапланове народження україно-німців, різних звань і фахів.
Чи їх визнають за політичних емігрантів - невідомо.
Є думка, що всі вони будуть реєстрі-ровані в Кенберг.

Посмертна згадка

З жалем, вартістю в 3500 нім. марок, оповіщаємо громадянство що по дорозі на „каруселі" в Герофельд зникли без сліду з причини нашої розхлябаности, улюблені нами блаженної памяти - Течка шкіряна з фотоапаратом.

Прибиті горем свояки -

фон Перевіз та п. Бредидуля.

Запитуйте - будемо відповідати.

✳ Запитання:
Чи всі добре виховані люди, повинні відповідати на привітання?
Відповідь:
Ввічливість є першою ознакою культури людини.
Але не є обовязкова для деяких урядовців або інтелігенції.

✳ Запитання:
Скільки разів можна варити бон каву?
Відповідь:
Один раз. Після того її висушують і продають.

✳ Запитання:
Де можна зварити самогон, коли в пивниці нема котла?
Відповідь:
З цього приводу ми внесли пропозицію в господарчий відділ, відповідно удосконалити котли в таборовій бані.

✳ Запитання:
Де кращий клімат: у Зондрі чи в Рокензюті?
Відповідь:
Це залежить від того, хто, де, і яке сонечко собі знайде.

Відповід і на завваги читачів до нашого журналу Ч. 5.

✳ Пан А:

- Загостро!

- Іноді вживають і гострі приправи, а „Хрін" не с їжа - а приправа.

✳ Пан Б:

- Загрубо!

- Де тонко там,- знасте,- рветься.

✳ Пан В:

- Нащо гонорею називати так погано?

- Таку паскудну хворобу не гріх і гірше назвати.

✳ Пан Г:

- Перша кляса!

- Не потрібуємо відповідати.

„Х Р І Н"" Д Я К У Є деяким поважним панам за те, що вони своїми діями окрі - пили ціну на наш журнал, примірник якого тепер коштує не менше як пачку сигарет.

- Пане, бажаєте пожертвувати щос
УПА?

- На яке упа? Ти приведи мені с
та покажи його, те упа...

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Панові Л. - американська окупаційна зона.

Ваш матеріял до „Хрону" якого Ви ще не зібрались нам надіслати, вмістимо в наступному числі.

Панові С. - другий поверх направо.

На жаль ми ще не одержали Ваших дописів, але обіцянки Ваші є також досить... гумористичні. Щиро Вам дякуємо, містимо в цьому номері.

Панові Д. - крайс Ротенбург.

Не продавайте всісі сатири через кооперацію, перешліть трохи й до „Хрону".

Панові Н. - Корнберг.

Ваш допис про Дон Жуанів Зондри, не можемо помістити з тої причини, щоб не зачепити амбіцію когось із [illegible], що також рідко коли ночують дома.

До всіх інших

Просимо не дуже товпитись до нас з своїми матеріялами. Не всі зразу, заходьте, будь ласка, по черзі.

Редакція.

Р О З Ш У К И.

Хто знає де міститься бюро коменданта табору, або хоч те місце, де його в разі потреби можна відшукати, - проситься ласкаво повідомити мешканевий відділ нашого табору.

Від редакції:

Шановне читацтво! Не подумайте що це нісенітниця: Насправді це є дуже цікава стаття, надзвичайно інтересного змісту. Але пройшла таборову цензуру і дозволена друкуватись в такому вигляді:

Зн..е.н.я ...ота в.р...оі!

У.....ж. і до зе.е - ор- -р- ! Жони т о кувік. 5.іо ...ощан - ко ..ія. ...ак, ..., ...к...у П.. ...ий та Його ...., ..очка .... с.лоденьне .

Але тут ....н ар. ба и рп - гоп! Г... ди, летів, потім.... жал..ко так-та - а.

- Г.в., пар г.... тоб. ска ..?

- Н... п но, ан , пан - - - -о!

- „Х..н" та.. соб.. ..огр.ар.

Нарешт. ми таки олабузнилис....та , арг и, мати.., .сторія, ..., ...

вечірком, бер .... оган, чуда, ч .

Де то ви на..... шо. ам, нерозумі.. ....енак, ку . кут. Мур о..., татар.а, неб.... п ро.....!

Ж вте., 10 ..я ..... пого.... ?

.... а . .... т ..... ть. Таки ..... бол а..... ...енко.

++++++++++++++++++++++++++++++++++++

Видає видавництво "Чужиною".
Редагує колегія. Відповідає В.Л.-к. і О.

224.

ХРІН

ТАБОРОВА

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА

ГАЗЕТА

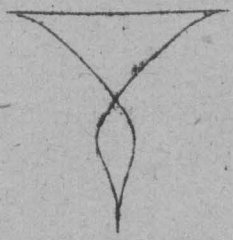

ч. 8

КОРНБЕРГ - 1946-ЛИСТОПАД

КОМЕНТАРЧИК

Вже що Ви не кажіть, панове, але наша газета "Урін" то є чи не найкраща на цілу Німеччину, а може й на всю Европу...

Та й в цілому світі чи знайдете таку саму?

Ні, не знайдете! Коли навіть звичайна газета та коштує марку, а про книжки нема й мови: - як не 5 то 10, або 15 марок...

Воно звісно по наших заробітках це й не дорого, а все-ж не в кишеню, а навпаки...

А то-ж таки "Урін", всього-навсього... 20 пфенігів!

А купіть тепер Ви шо путяще за 20 пфенігів?!

Дешево й сердито!

Ото-ж то й не диво, що коли продавали число 7-ме цієї дивини, то скільки людей покалічилося, а скільки гудзиків обірвано, скільки поту було пролито?..

Та не всі мали змогу упасливити себе таким цінним надбанням, бо за кілька хвилин вже все було

випродане, а нашого кольпортера проси не розірвали на шматки.

І коли там випадково зявився пан головний редактор "Хрону" то, /оце хоч вірте, хоч не вірте/ обіцяє, один з читачів не пошкодував 20 пфеніґів - хотів і редактора купити, каже: - "Для колекції"...

Та на щастя це було якраз вечором, то наш пан редактор - попід столом та через вікно!...вислизнув.

Завдячуючи такій спритності пана редактора, власне і цей нумер мав можливість появитись на світ.

Надалі хочемо попередити шановне читацтво, що з редакції ніщо не продається, редакторів у нас продажних також немає.

А на далі постараємось збільшити наклад штук на десять, цим надіємось задовольнити потребу широкого громадянства.

Одно тільки нам не зрозуміле, це те- що всі так хотять "Хрону", а як він появиться - ніхто лає його на чім світ стоїть. Як у тій приказці; "Як не бачу, душа мре, а побачу - з душі пре..."

==========

======

ГОРІЛКА

Всі кажуть що горілка є дуже шкідлива річ.

Навіть хтось цілу доповідь виголосив про це на вечорі молоді. І можна сказати - красномовну доповідь.

Але то все неправда. Горілка то є перший порадник людини що не дасть сама собі ради.

Приміром, швендляє чоловік по таборі, не знає до чого своїх рук приложити. На роботу його не дуже потягує, бо не знайде підходящої за своїм фахом...От бува знечевя зачепиться такий чоловяга десь за чарку, та й перекине її, а за тією другу, третю...

Тоді то всі проблеми, самі складніші вияснюються як на долоні.

А долоні так і сверблять, так і хочеться їх прикласти до чого будь.

Тут уже залежить від темпераменту самого чоловяги.

У багатьох виявляється непереможне бажання прикладати свої свеблящі долоні до чужої пики...

Але то справа ризикова, бо буває та пика як прикладе свої руки до "сверблящої" особи-то й голова розщепиться як атом.

Тоді шукають щось інше і прикладають до нього свої руки з усією пильністю...-Дивно, що в такому стані увагу людини найчастіще притягують... -вікна. І лупить тоді вона по тих вікнах як не поліном, то головою.

Або іде собі такий паниско вулицею, а вона тоді стає йому вузенька-вузенька, така що насилу чоловік протискується поміж стінами, тут натрапляє на пивні бочки, скажемо по вул. Шевченка, -качає та перекидає він ті бочки аж пиво плюшить на всю вулицю.

Тут вже і поліція має нагоду попрацювати, бо-ж якби не такі випадки то нащо і поліція потрібна?

От скажіть тепер що горілка не корисна річ? Якби не вона, то в таборі хоч пропадай з нудьги.

Шкода що ми не маємо власних бурякових плантацій, могли б тоді ще й не такі "коники" показувати...

Г-ай.

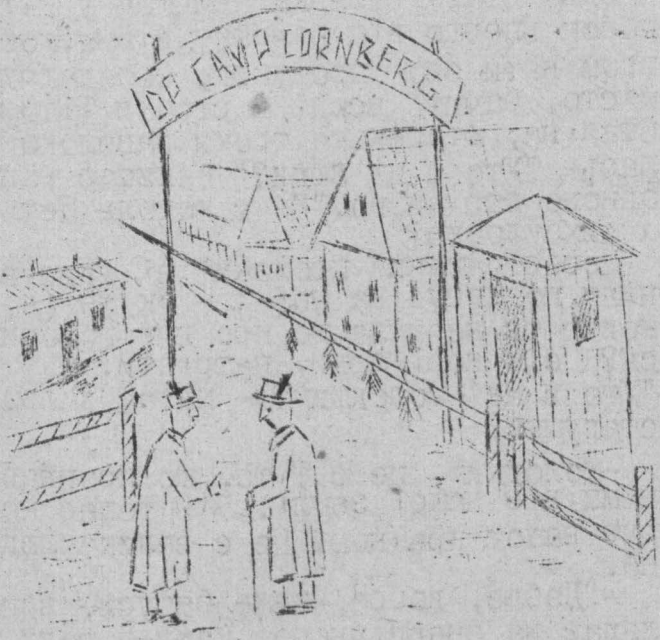

– Що за національність в цьому таборі?

– Я знаю що в їхніх школах вивчають українську, англійську німецьку мови, але яка в них рідна мова- не відомо...

СЕРБИ СМІЮТЬСЯ

Хто є ці люди?

Одна стара селянка прийшла у Білгород вперше від початку війни, щоб проміняти свої продукти. Оглядаючи місто, бачить всюди портрети Тіто і Сталіна, старенька трохи занепокоїлась- "Хто є ці люди?" - питає вона одного стрічного. "Де є король Петро і Михайлович?"

Перестрашений прохожий зі здивуванням поглянув на неї : - Як же це, невже ти не чула що про них говориться? Це ж нові люди, патріоти."

-"Хто є цей молодший?"- питає дальше старушка. -

-Молодший, це є Тіто, що прогнав німців з нашої землі. Він тепер керує нашою країною. Це є велика людина.

-"Добре, добре,-каже бабуся,- виглядає на енергічного, мабуть велика людина.- А цей другий, старший, з вусами? "

- А це ж Сталін! Це найбільший приятель Югославії. Він поміг нам своїм військом - прогнати німців

звільнив від гунів. Це наш найбільший приятель доброчинець.
-"Гарно,-каже старенька-, Якщо він дійсно поміг нам, то це справді наш великий приятель."
- Певно, - відповідає прохожий.
-"Але коли б він тільки хотів помогти нам прогнати москалів і комуністів, тоді був би нам справжнім братом"- закінчує стара селянка.

==========

ВЕЛИКА КОНКУРЕНЦІЯ

Голод, біда, безпорядки переслідування в Греції, примусили корову собаку, безрогу і осла перейти в Югославію, де як пише югославська Преса тече мед і молоко. До кордону супроводжували їх приятелі і просили щоби вони написали скоро тільки туди прибудуть.
Не пройшов ще і один місяць, а три ці емігранти повернулись назад в голодну Грецію.
Розуміється, їхні приятелі думали, що вони прийшли і їх забрати туди,

але...

– Не дозволяють тобі ані гавкнути – заявила собака.

– Куди я не повернулась, всюди доїли мене як хто міг, – каже корова.

– Прийняли мене з найбільшими почестями, – гордо казав осел, однак я мусів тікати відтіля, бо там велика конкуренція.

– А свиньова більшоговіл якого – у нема на цілому світі, знайшла я тут...

Це було написано в письмі, яке безрога передала ослом.

==========

Рецепта на світовий мир

Провідник американських комуністів Вільям Фостер сказав, що світовий мир буде забезпечений, якщо Викинеться з Китаю американців, з Палестини і Індонезії англійців а французів з Індійського Конго, якщо перестануть неприхильно писати про СССР, якщо большевикам дасться вільну руку в Европі, Азії ,

Дрити! поки що, доки Мо[illegible] не забажає ще чогось - це було б все.

/ [illegible] сербської газети
"С л о б о д а" № 22./

СМІХ зза ОКЕАНУ

"Дайош часи!"

По центральній всій Европі
Тільки й чути голоси:
"Москалі годинник вкрали",
/По московському "часи"/.

А як маєш ще годинник,
То ж з собою не носи,
Бо герой советський спинить:
"- Руки вверх...Дайош часи!"

Будь якого демокрада
Ти візьми і потруси,-
В шалці, в чоботях, в кишенях,
Скрізь знайдеш чужі "часи".

В Празі, в Львові, у Софії
Познайомились вже всі
Із московським привітанням:
"Гражданін! Дайош часи...

Навіть в ОН-і можна чути
Іроніч ні голоси:

-Сілай далі від "громик'в"
Щоб не сьиснули "часи".

"Перелом" -
Буенос-Айрес

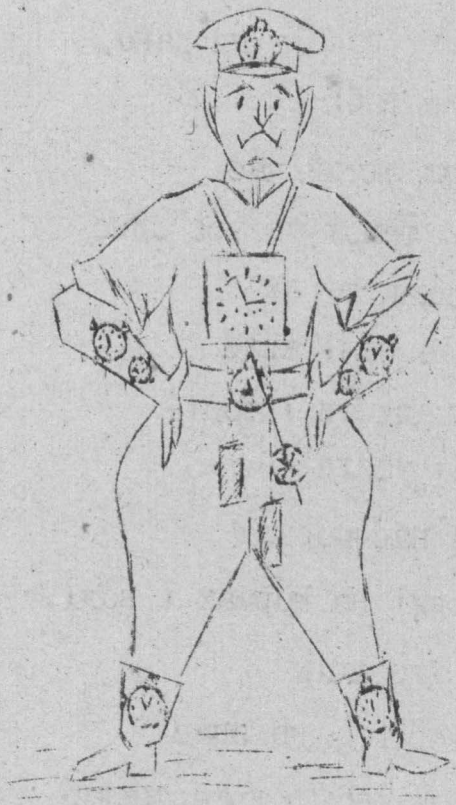

* *

Іменем Де Пі
Названо нас
А права зовсім не дано,
Але тобі-
Наш лютий час
І нам також це все одно.
Однак тягли
Вже наші жили
Енкаведисти і тоді-
Як узяли
І нас морили
В тюрмі на нормах і воді.
Лише усім
Хто ще не знає
Підступних большевицьких пут,-

Ми розкажім
Чого блукаєм,
Чого не дома ми, а тут...
Наші слова
Як гострий меч -
Протнуть залізную стіну,
І вся земля
З кінця в кінець
Нескінчену кінчить війну.
І як один
Крізь вогонь, громи,
Як запалає бою вир -
Тоді ходім,
Щоб уже дома
Вітати дійсний спокій, мир!

ПРОША, ТА НЕ ВИГОДА

Нарешті я на місці призначення. На тому місці, де мене чекає тяжка праця. Але я цього не лякаюсь, я готувався до цього вже давно й кожну дрібницю обдумав десятки раз підчас своєї дводенної дороги. Безмежна радість наповнювала мене.

Я ж вирвався в кінці з того туберкульозного місця, де кожної хвилини загрожувала небезпека захворіти, або зненавидіти мою працю, яку я так полюбив.

Бути лікарем - це моя мрія з дитинства, тому надіявся, що незабаром зможу при впертій праці над собою осягнути докторат.

І оце я вперше повинен обняти працю заступника лікаря діточих недуг, тут в українській оселі, на чужині.

Що за щастя працювати для добра маленьких. Як гарно коли заплакана мати дякує за допомогу її хворій дитині.

Ходив я так думаючи, по улицях

Корнбергу і розглядає оселю.

Роботи ще не було. Люди не кликали до хворого, а в кімнаті не сидиться.

Обходивши всі вулички й закутки пізно повернувся я до кімнати.

В кімнаті тепло, привітно. Але в мене голова повна невиразних, солодких думок.

Не зчувся я коли й заснув.

На місце приємних образів дня, почали в уяві виступати якісь загадкові постаті - машкари.

Одна за одною бігли прямо на мене з грізним криком виправляли всякі вискоки, немов би заводили який диявольський танець для мене

Я з чимраз більшим страхом слідкував за ними. Вони всі проскакували біля мене. За кожним разом я викрикував з острахом, аж сильчий удар одного страхіття повалив мене з ніг.

Я крикнув і прокинувся.

Над ліжком стояла заплакана жінка й просила [illegible] до [illegible]тини

що вмирає. Я скоренько одягнувся і бігом поспішив за жінкою, за 5 хвилин ми на місці.

Я оглянув дитину, зміряв температуру, дав таблетки на зниження гарячки і пішов спокійно спати, запевнивши жінку, що дитині буде добре. Тільки щоб закликала рано лікаря.

День пройшов спокійно. Я працював в дитячій консультації і дуже втомився.

Вечором положився в ліжко спокійно, хоч вчорашній сон не сходив з думки.

Не встиг я заплющити очі, як сильний стукіт збудив мене з пів сну.

Ця сама жінка що була вчора, ввійшла в хату.

- Прошу пане, ходіть зараз до мене, бо дитині гірше. Лікар був вилікував дитину, але їй знову погіршало. Це ви вчора наврочили, то ходіть зараз до нас і плюньте три рази. Тоді напевно поможе зараз... Більше нічого не треба робити...Торохтіла жінка шаленно не даючи

мені дійти до слова.

Надаремно я намагався її перекричати. Вона, бачучи що я опираюся, кричала чимраз голосніше.

Я не витримав: прокогом вибіг на вулицю, а за мною неслися прокльони і вигуки: "Чарівнику, пла - нето! Опире!!...і подібні незрозумілі слова.

Коли оглянувся, то був я вже під лісом. За мною сховався в темноті табір.

В голові гуділо мов у вулику.

На ранок, по нічній блуканині, чомусь знову опинився на тому самому місці. Був стомлений, але спокійний і я твердо рішив! -

- Сьогодні виїзджаю до туберкульозної санаторії.

Там мене чекає праця.

Шпилька.

---ooOoo---

К О М У Щ О ...?

-І чого ви таточку журитесь?

Ну комісія так комісія, хіба ж що тут страшного?

Он ви побачили б, коли я з дівчатами ходила ген туди на гору по терен...

Підходимо до куща, аж там лежить здохлий заєць!

От то страху було!

Ми всі, не оглядаючись бігли до самої брами...

А то... комісія.

----ooOoo----

ДИВНИЙ ВИПАДОК

На днях один громадянин нашого табору тяжко захворів, так що мусів піддатися важкій операції шлунка.

І дивна річ, в шлунку знайдено дві великих, живих жаби!!

Правда, їх потім викинули в річку але лікарі ствердили, що жаби завелись у того громадянина від пиття сирої води.

Щоб запобігти подібним випадкам захворувань, належить замість сирої води пити - П И В О, яке продається на вул. Шевченка № 12 - від год. 11-ої до год. 15-ої, від год. 18-ої до год. 21-ої кожного дня.

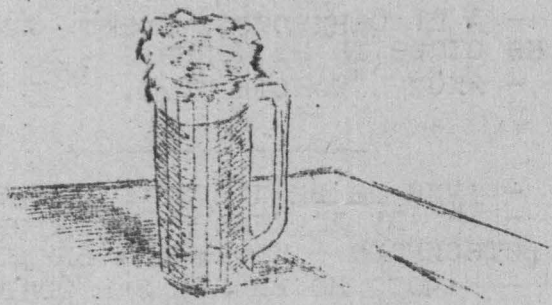

НА ВУЛИЦІ

-Чого це в тебе обличчя таке, ніби ним підлогу мили?

- Та вирвав у лікаря два зуби...

- Два?! Обидва хворі?

- Ні, хворий один, але лікар не мав дрібних на здачу...

ЗНАВЕЦЬ

- А ці бандуристи грають все таке старе та не модне,-
- якби "хокстрот"...

- Куди це ви добродію чимчикуєте?
- Та іду до коменданта, нехай дає ветеринара - кабанчика вихолостити.
- Нічого не вийде, він брався з своїми ветеринарами "Урін" вихолостити. так нічого й не вийшло...
Вибрикує як і раніше.

Р І З Н Е

*М і н я ю:- Порожні консервні банки. на тютюн "самосад". Бажане не дуже товсте коріння. Звертатись під "курилка".

*П о ш у к у ю: -Табір, український, польський або китайський, де давали б 50 штук цигарок "Камель", на тиждень. Писати під "Патріот".

*О ж е н и в с я б - на гарній, пристойній дівчині, років 18-ть, бльондинці з освітою, та не маю до цього ніякого бажання.

Листи - на "чл. О. С. У."

*У т о з н а є - скільки років треба вчитись щоб дурнем померти, просимо ласкаво повідомити тих, хто покинув школу.

*В кінці цього року всі німецького походження коти, чи інші тварини будуть проходити курс корнбергської мови, бо не вміючи попросити їстинещасні гинуть з голоду прямо на вулицях міста. Трупи цих тварин заборонено закопувати, і їх кидають у річку або в кущі.

==========

РЕТАПЕЕ РЕЄСТРАЦІЯ

Переписувач: - Скільки років вашій дитині?

Жінка: - Два роки.

Переписувач: - Де ваша дитина була в 1939-му році?

- Яка ваша державна приналежність?

- Греко-католик.

- Дата вашого народження?

- Зачекайте хвилинку, ось я покличу чоловіка.

— Хто Ви таке, чоловік чи жінка? Якщо Ви жінка, то чи не можна з Вами познайомитись ближче?

ОГОЛОШЕННЯ

Добродійне братство - роздає вірним-духопели, ухналі, і попотиличники.

В першу чергу особам з духовним званням.

За одержанням приходити з порожніми руками.

Хто певен що його не виженуть з Д.П., підшукуйте собі помешкання з кращими меблями.

Може трапитись роздруження, тоді не зівайте одружитись!

Хто знає - чи "Хрін" одержить індекс-карту?

Просимо повідомити редакцію.

Видавництво "Чужиною".
Редагує: - колегія,
Відповідає: В.Л. та І. О.
Корнберг 28 листопаду, 1946 р.

224

ХРІН

САТИРИЧНО-ГУМОРИСИСТИЧНА
ТАБОРОВА ГАЗЕТА

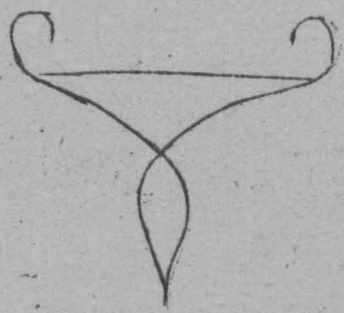

Свято-Миколаївське видання

62

ГРУДЕНЬ 1 9 4 6 КОРНБЕРГ

ДіПі МИКОЛАЙ

Де в давню давнину, коли була створена вода, земля і небо, тоді ніяких живих тварин не було крім Адама і Єви. А жили вони в такому великому таборі що звався „РАЙ".

По першій комісії їм було признано право ДіПі, і вони жили собі припіваючи. Але на черговій комісії Єва призналася, що вона їла яблука і Адамові давала. Тоді їх позбавили прав ДіПі.

Зазнали вони потім біди...

І оце тепер почули що на землі всіх ДіПі перевіряють, та й послали св. Миколая з дарунками щоб потішити своїх потомків.

Не легко прийшлося Адамові з Євою поки вони назбирали тих дарунків. Бо на небі тепер теж непереливки. Шестилітня війна далася й там взнаки. Величезні товпи тих, що згинули, облягають ще й до цього часу небесну канцелярію, чекаючи на свою відправку кого куди призначать: - у пекло чи в рай. Святі з ніг збиваються та все соортують грішних і праведних. Якісь харцизяки украли ключі від раю у святого Петра, і тепер всі праведники мусять лазити по драбині через браму.

На все запроваджено карточну систему, а УНРРА в небесній зоні немає і тому навіть всі святі ходять у деревяних постолах на босу ногу, не так як у Корнберзі у черевоних чоботях.

Набрав св. Миколай добрий мішок дарунків, взяв із собою пару янголів і в дорогу. Тільки що приземлились вони там десь біля Бебри, та й питають дорогу до Корнбергу. Аж тут ідуть еМПі майим автом. Зупинили св. Миколая.

-„Пе-ес?" - питають.

- Ні, каже, я не пеє, я святий Миколай.

Заглянули в мішок: „Спекулянт"? кажуть.

- Ні, я не спекулянт ... крутить головою св. Миколай.

"Окей" - сідай у авто, - показують пальцем. І мішок туди вкинули. А янголи, - показав рукою, - кажуть, мовляв, летять за нами, бо в авті для них немає місця.

Повезли.

Аж там у Бебрі їх побачили лейтенанти совєтські.

„Братци! - кричать, - Ніколу нашмалі. Давай єво сюда!"

А емпісти: „Це ваш?" - питають.

- „Канешно наш! І мешок тоже наш! А, попался голубчік!"

Янголи тоді хто куди...

Зачинили нашого Миколу ті лейтенанти десь у льох, а самі взялися скоріш до мішка. На щастя св. Миколай віз нам між іншими дарунками і горілку /Адам сам вигнав/, а тим бузувірам більш нічого й не треба...

Напивалися вони, звиніть, до безтями, та й розбрелися хто куди.

Янголи крадькома вночі звільнили святого Миколая, і по темному, по возитали те вкинули у мішок і отоє прибули до нас.

Тому цьогорічні дарунки дуже скромні. Кому попадеться надкушений коржик, а замість повзрі - порожня пляшка, то все вибачайте. Св. Миколай тому не винен, бо якби не янголи?! Сам без бороди лишився б.

Отже дякуйте св. Миколаєві, що не зважаючи на стратосферні, атмосферні, паспортові і політичні перешкоди, він все ж завітав до нас.

---ooOoo---

СТАРЕ ПО НОВОМУ

Вищі емігрантські політики вирішили заснувати кілька нових партій за територіяльним принципом.

Вже зареєстровано три:

1. Б.Л.Д. /Братство „Львовське Дзецко"./
2. С.П.Г. /Спілка Полтавських Галушників/
3. Г.К.Т. /Гурт Київських Трубольотів./

В звязку з цим розвязано П.У.П. /Професійні Українські Політикани/, а як консолідаційний чинник між всими партіями призначено вважати Б.У.К. /Безапеляційне Укручування Харків/

Агенція „Переполох" повідомляє:- що місто Корнберг героїчно витримало нічну облогу велетенської арміі.

Жертв не виявлено зате матеріяльні втрати колосальні.

З переляку попсовано самими мешканцями міста багато апаратів та вилито значну кількість закваски.

Шкода!

Власний інформатор повідомляє: з міста Корнберг, що там відбулись понад урочисті проводи одного з консулів вельми дружньої Корнбергу держави, який мав завербувати переселенців до своєї дуже-дуже демократичної країни.

Все населення міста висипало на вулиці бажаючи як найскоріше відїхати.

Але тут приїхало еМПі і розігнало силою зброї людей, та не дозволило навіть попрощатися з народом доброму консулові.

Втрачена золота нагода переселитись туди „где так вольно дишет человек".

З А Р У Ч И Н И

Ну і життя скучне. Ні дівчат, ні душупотрясаючих подій... ну нічогісінько тобі. Якби не політика так просто хоч живий помирай.

-Та ти й сплетеш...

-А що, не правда? Скажи, що ти тут в таборі таке праємне, потрясаюче пережив?

-Думаєш ні? Ого-го! Ще й яке...

- Ось слухай:

Минула всяка лиха година, та що ти й сам знаєш. Вже таких гострих переживань не стало. Зажив я в таборі. Хоч і тяжке життя політичного емігранта, особливо як бачиш тепер , за провіянтом ходи, та ще й мусиш працювати тяжко два чи три дні на тиждень. А сам знаєш, що не тільки ріпи чи кольрабі і не бачиш, а навіть шпінату не дістанеш. А з одежею... уяви собі. Маю чотири вбрання, але матеріял такий що канта не тримає і два тижні.

У штанях вже геть колоші попалив залізком, прийдеться мабуть грішним тілом світити...

І живу можна сказати тільки політикою. Воно все йде такими хвилями: то підіймається, то опускається...

Поки інтерес до політики був високий-було нічого. Навіть забув і про взаємне притягання чоловічого і жіночого суспільства.

Але тут чогось в мене інтерес до політики почав падати як барометр на дощ, а другий інтерес навпаки...підіймається.

Не по тижнях, а по днях. Особливо по ночах.

Та ще трапився мені тоді один журнал і там хтось, не знаю вже хто написав статтю "Наші завдання", де поставив питання: - "Чи треба українській еміграа-

ції женитися щоб не розукраїнізуватись, чи ні?

Пише, що припустимо ти мовляв поїдеш в Південну Америку"...

- І не думай...

- Та ні, - припустимо... От поїдеш ти в Південну Америку, одружишся приміром з італійкою і скажемо син твій теоретично буде українець а практично... італійцем буде.

Сум мене взяв. Уявив я себе старим дідом, коли прошу свою смугляву доню:

- Зварі мені галушок. А вона:

- „Макароні?".

Що то за життя буде?

І рішив я одружитися тут таки. І негайно. Бо скоро на дівчат бачу, буде к... кнаппайт. Став приглядатись. Ходити на на танці в театр. А на тих танцях та забавах, сам знаєш - один веде за рученьку, другий за рукав... І не думай. Тож я більше в театр. Купую завжди по кілька квитків

Раз приходжу в одно місце, хоч і не вигідне, зате випадає між двома, чорненькою і біленькою. Сідаю так обережно. Перепрошую знаєш, перш направо, потім наліво... Сиджу.

Та що з ліва, зразу не сподобалась, а може вона вже й заручена...От справа... Почав я говорити, вивідувать, про те про се, про політику. Зацікавилась вона трохи. Стала розпитувати звідки я де що кого знаю. І так все просто, невимушено.

Розповів усе до ниточки. А щоб розтягнути довше час, давай своїх знайомих розбирати по гвинтиках, та розхвалювати одного перед другим.

Слухала вона, слухала потім махнула рукою і запитала щось про Бразилію. А очі так і сміються - весела стала.

- Ну, думаю, тримайсь Кирило!

І як розмалював,-розмалював...І кро-

кодилів, і какао, і пума, і пуна...

А тут коваль і мірошник призналися що вони пошилися у дурні і справа йшла до кінця. А в мене саме почало завязуватись. Питає:

- А ви поїхали б до Бразилії?

- О, кажу, - то моя мрія!

- І моя теж...-І ніби цікавиться сценою. А потім:

- Слухайте, я вже такого... /через оплески не почув що вона сказала/ давно шукаю. Приходьте в неділю ранком до мене до дому під дванадцятку справ...

Це щось говорила, але за оплесками хіба що почуєш?

- ...а потім до церкви. З священиком вже домовлено.

Тут мені в голові затріщало в сто разів голосніще як оплески. Знаєш, так чудно:- бачу долонями мигають, а звуків не чути, сцену закривають, а дріт не деренчить. Потім потиснула руку, довго й міцно.

Звичайно не спав цілу ніч.

Другого ндня збирав свої речі та чистив, прав, цілу ніч латав чоботи. У середу знову ж перешивав штани, з французської ковдри шив капелюха. Поламав дві голки до машини, а як закінчив то він виглядав як головка з соняшника. Потім рішив пошити чисто український одяг. Хай, мовляв, знають якого ми роду! З синього простирадла, воно ще нове було, пошив шаровари, такі широкі,-без ріжних там гудзиків - штани, як в театрі. Мотузком затягнув, і все.

Вийшло не погано.

А от кирею, із американської ковдри.... тільки зіпсував. І вкриватись тепер нічим.

Ще б нічого, так до того ж вишитої сорочки треба, вовняного пояса, смушевої шапки. Позичить в когось? - догадаються і завтра до одного всі виїдуть дивитися!

деж таки - Кирило жениться!

А я хотів би так, - несподівано.

А тут уже субота. Насилу вибрав ще недопалене вбрання, беріг про велике свято, прасував цілу ніч, канти вийшли, брате, такі що й муха надвоє перелетить...

Вранці змучений до краю, з очима червоними як у білого кролика, але виметий, виголений, причесаний - іду ніби так собі між іншим. І щоб відвернути підозру мугикаю: "Сонце низенько..."

Підходжу...Спочатку завагався трішки, а потім сміливість знову вернулася.

Чути шум, гамір, балачки.

- Так думаю, судьба рішається...

Стукаю, входжу.

- От і кум прийшов! - зразу вигукують кілька веселих гостей.

Так це вона в куми покликала.

Наче мене по голові хтось тріснув. Комірець мій вузенький як на жирафу тріснув, краватка моя якось самостійно розсупонилась цілого мене обдало таким непромовним холодком, ніби я в ополонку провалився.

Все ніби в тумані стало. З кимсь знайомимсь, говорив, був у церкві - чогось дитя плакало, а потім щось гірко-кисле пив, від чого чхав, а врешті спав здома, міцно й довго.

Хотів був з табору емігрувати...

А ти кажеш скучно, нічого потрясаючого нема. Звичайно, коли б такі потрясаючі штуки та були щотижня - душу витрясли б. А то трошки політика потрясе, трошки на зборах, біля магазину чи на авті...

Еміграція, брате, - нічого не зробиш...

К и р и л о.

---ooOoo---

ЗРАЗКИ КЛЯСИЧНОЇ ПОЕЗІЇ

Корнбергський виріб «Літературної Січі».

ДІД І КАМІНЬ

Ішов дід через
Дорогу -
Та збив собі об камінь
Ногу.

ТИ.

Ти мене зачарувала дрібними ніжками
Боже, скільки в них є драми...

ЛЮБЛЮ

Люблю тебе й твої очі
Люблю я ніжний твій усміх,
Не сплю прокляті довгі ночі
І думаю тільки про одне:
З тобою бути в любві
Ізлити сердечную журбу,
Прийнявши від тебе обіцянку
В любві біля тебе засну.

ФУТУРІСТИЧНА ПОЕЗІЯ

Понеділок,
Вівторок,
Середа,..
Сохну,
Вяну,
Умираю
За тобою моя мріо.

Коментарі до цих поезій зайві.
Зібрав Агасфер.

В державі Корнбергія недавно відкрито амбасаду Параґваю, яка вербус громадан для переселення за океан. Православних Параґвай не приймає.

Переїзд туди провадитиме акц. товариство Ремісничої Академії в Корнбергу кораблем власної будови.

К А У Г У М А

Хто насмілиться заперечити, що ота гума з маленьких пачечок варта може більше ніж увесь провіянт за цілий тиждень! Звичайно це для патріота, що знудився за рідним селом чи хутірцем біля ставка... Бо тут нічого немає щоб нагадувало рідну оселю.

Ні тобі хати під соломою, ні клуні, щоб за неї збігати...

Все таке чуже...

Хіба деколи дихнуть на тебе пахощі рідної самогонки, та й то розгублятьоя в цьому европейськлму повітрі, що наскрізь припахає як не білим хлібом то шоколядом.

Одна тільки кау гума переносить вас в думці на рідні поля та сіножаті.

Виймете, скажімо на вулицю, дивитеся стоїть такий собі добродій втуливши очі кудись у невідоме і так ото ротом:- пляпляп-пляп ...

І уявляється вам зараз, пастівник...

Пастухи печуть картоплю біля рівчака А корівки стоять і точнісінько так, дивляться очицями у невідоме і : пляп, пляп... -стіглують. Сонечко сміється, а вони собі байдуже, ремигають. Хіба коли не коли котра хвостом вимахне..

Ідилія та й годі.

А мені самому то не вам кажучи трапились ціла оказія, а все через ту кау гуму.

Я знаєте дуже люблю політикою займатись. Пішов раз на одно важне засідання. Сів собі між двома добродіями, та й позіхаю так політично.

І незчувся як задрімав.

Приснилось мені, ніби там, далеко вдома, я зайшов до себе в хату, а моя жінка Якилина десь побігла до сусідки сірника позичити та видно й забарилась там, а діжу з тістом так і покинула від-

...

критою.

Трикляті свині забрались у хату, перевернули діжу і хватають те тісто та плямкають аж захлинаються.

Як побачив я таким зойток, став біля порогу та: "Чу, кляті!" - хочу крикнути, а не можу, нема голосу.

Я тоді напружив всі сили та як крикну:- "Чу, кляті, з хати!"- і сам прокинувся.

Озираюсь на всі боки, а мої сусіди по лавці реготуться з мене, і в кожного повен рот тісі гуми.

Не інакше як через оте іднє плямкання мені така оказія привернулася.

Воно й не шкода такого сну, але так хотілося Якилину побачити а не привелось.

Тепер жди коли то присниться своя хата, та й чи застанеш знову там жінку...

А все через оту кау гуму!

Г-ай.

Р О З М О В А

Шпилька: Чому ви пане мало тепер пишете і не видаєте своїх творів друком?

Чанвовський: Бо знаєте, меншим бід Шевченка не хочу бути - а більшим, покищо також ні, - бо не хочу йому слави забирати.

- Знаєш, Василю, моя наречена то справжній янгол!
- Василь: Гм, може й янгол але вона здається занадто малюється.
- А чи бачив ти коли ненамальованого янгола?

ДЕМОКРАТІЧНИЙ ГУМОР

Кольпольтер: Громадяни, купуйте „Комсомольську Правду", „Пролетарську Правду", і „Правду"!

Громадянин: А я отсе-б брехню купив, бо та „правда" мені вже отут сидить.

Кольпольтер: Та це все одно, беріть любу з них, це від початку до кінця все-брехня.

Біля кіоску.

Покупець: Прошу показати мені кольорові листівки.

Продавець: Будь ласка, ось „Ворошилов на коні", Ленін в гробі"...

Покупець: А в вас немає „Сталін в гробі"?

П о з и к а.

- Цигане, маєш позичити державі гроші!
- „о, я б позичив у держави, якби мені тільки дали їх, ті гроші!
- Ні, ти повинен позичити для держави!
- „Ні! Що ж то за держава, що в цигана гроші позичає?"

Друкуємо ці дві розмови які записані з уст оповідача. Першу: розмова жида що прибув з українських земель з українцем на еміграції, та другу, розмову однієї молодої жидівки з Тарнопільщини що була санітаркою в українських повстан-

ціи, а тепер живе в Італії.

Редакція.

- Іваан, чому ти не ідеш на родіна? Ми проливав свій кров за твій родіна, а ти тут сидиш? - Я не мав ніколи свій родіна, а тепер хочу мати свій Палестині.

Іван: Ми знаєм чого ви сюди приїхали. Ви ширите пропаганду за ту родіну з котрої сами утікаєте.

- Ой Іваан, ніхто не любить такий народ що не має свій держави...Він є як той влучента /волоцюга/... Там ті бандерісти, ой як вони вміють стрільбувати. Не краще як руський... Вони теж хочуть мати свій держава...

Іван: А хіба бендерівці вас бють?

- Ні, Ні, ні...Вони нас не бють, вони є добрий хлоп...але, кой-кого таки бють...О й бють... А скільки вони тому руську клопоту роблять?!

Іван: То чого ж ви втікаєте коли вас ніхто там не займає?

- Іваан, як той УПА з своїми бандерісти зробить караул на комуністи то там буде велика тарарам. І коли ми втікаємо, то перехід буде велика...потоп.

- Пане Борисе, що Ви тут робите в Італії, коли там в Карпатах бються Ваші повстанці, чому не йдете боронити свій край від большевиків?

Борис: Як прийде час - підемо.

- Ні, Борисе, я жидівка а боролася з німецькими і московськими окупантами Вашої землі. Ваше місце тепер там де Ваш нарід.

Переповів: Підгаєцький.

С К Р И Н І Н Г

- Хочете лишитись в Німеччині?
- „Ні".
- Значить ви хочете виїхати за океан?
- „Ні".
- А куди ж ви нарешті хочете їхати?
- „Та куди УНРРА туди й я".

- Як називаєтесь?
- „Явдоха".
- Нумер лягера?
- „Не памятаю."
- Національність?
- „ДіПі".
- Матірна мова?
- „Палажчина".

- З анкети.

Який степень родства? - 163 сантиметри.
Не інший? - 65 кілограмів.
Коли виїхав з батьківщини? - У 1000-43 р.
Чи маєте рідних у Німеччині? - Державний.

- Як Ви тепер називаєтесь? Михайло Івановичу?
- Е,е-е чекайте, я й забув як я в УНРР-і останній раз записався...

- Щоб Ви робив, коли б вам було лише дві можливости: або їхати додому, або лишитись у Німеччині?
- Я б шукав третю можливість.

-----ooooOoooo-----

З СУДОВОЇ ЗАЛІ

/ Рисунки/

Обвинувач: 26-11-46 року, в приміщені пральні було зламано висячий замок і викрадено дрова, а кілька днів пізніше відрізано шнур до вішання білизни - власність жіночої організації.

Суддя: Пане Лапка, признаєтесь що ви крали дрова?

Підсудний: Та ми тих дров не крали, бо вони були не замкнені,- і ми просто брали їх.

Суддя: Дякую, що ви не прийшли до мене по дрова я їх теж не замикаю.

Підсудний: Жінки в нас дрова спід рук хапають!

Суддя: Може ви погодитесь, що ви брали у них а вони у вас?

Пані з ОУЖ: Вибачте, я не погоджуюсь.

Суддя: Пане Лапка, як було з тими дровами і замком?

Підсудний: Пішов я до жіночої робітні, взявся за двері, а замок упав.

Пані з ОУЖ: Хай вони нам хоч замок звернуть!

Підсудний: Біг ме, я підійшов, торкнув двері і замок впав сам.

Суддя: Пані, подаруйте вже їм ті дрова, це ж холостяки, хто ж їх пожаліє і нагріє цих бідних хлопців,- то нехай хоч дрова ОУЖ їх зігріють.

Другий суддя: Літом, як дрова підсохнуть то віддасте їм.

Пані з ОУЖ: Біда в тім, що в однім магазині жіночі і чоловічі дрова...

Суддя: Я думаю що не треба і відмічати жіночі і чоловічі поліна.

Дркгий суддя: /не дочув/ Навіщо-ж відмічати жіночі коліна від чоловічих колін? /Загальний сміх, пані з ОУЖ махає рукою і виходить із залі./

----------Мур-мур.

Суддя: Пане Сорока, нащо ви гнали самогон?

Підсудний: Мені було потрібно на хрестини.

Суддя: Будете ще гнать?

Підсудний: Ні.

Суддя: Хрестин більше не передбачається?

Голос з публіки: За рік!

----ооо О ооо----

КРИВІ УСМІШКИ

Пояснив

Ідуть возом чоловік з жінкою. А було це в глухому селі, де ніколи ще не їздило авто. Нараз підїхало авто і коні сполошились, кинулись у бік так, що віз перекинувся. Насилу вилізли чоловік з жінкою з під воза. Жінка й питає чоловіка:

- І чому коні так сполошилися? -

- „А ти б не перестрашилась, коли б надійшли самі штани без хлопа?" - спитав чоловік.

Для пропаганди

Поліцист: Панове, чи ви пяні, що підняли таку галабурду!?

- Ні, ми не пяні.

Поліцист: Чому-ж бешкетуєте?

- Для пропаганди. Хочемо показати, що і без горілки можна підняти галабурду.

Порозумілись

Один ДіПі пішов на село до німців ви-

міняти за каву порося. По німецьки знає лише кілька слів, але це не пошкодило ні трохи його комерції.

Розмова між ним і німцем велась так:

ДіПі до німця: Ду, кляйне швайн, іх кафе. Ду кафе, іх кляйне швайн. Гут?

Німець: Гут.

Після цього ДіПі приніс порося додому.

В школі

Учителька, показуючи на образок:

- По чім ти Івасику пізнаєш що це українець?

Івасик: - „Бо він босий, плосу пані."

Потішив

Засуджений на смерть іде до місця страти. При ньому священник, який має потішати і приготовити його в останню велику дорогу.

Однак мова не вяжеться. Падає сніг, на дорозі болото. Священник хоче навязати розмову і каже:

- От погана сьогодні погода...

Засуджений:

- „Еге..."

- Та вам ще нічого, бо ідете лише в одну сторону, а мені ж ще треба вертати назад...

Добре виховання

Вибралися двоє синів з батьком до ліся. По дорозі трапився рів що його треба було перескочити. Перший скочив

батько. Тоді один син каже:
- Ого, батько скочили як пес!
А другий на нього:
- Що ти дурню на батька нападаєшся? скочили, то скочили, чорт їх бери, але не як пес!

ХТО ЦЕ?

/ Загадка /

Професор торговельного училища, - інструктор всенародного чистилища, від ЛУПВ пресовий референт, а в СУ-і - диригент.

Редактор всіх видань на цьклостилі, в усній газетці перший заправило, член пласту й таборової управи, зачинщик кожної забави, на курсах шоферів - курсант, в театрі, він - амант.

Він боксер, провідник батарства на оселю, любить завжди компанію веселу, всіх критикує ніби сам є непорочний, скрізь вчиться і других теж вчить, здебільшого заочно.

Веде реєстр котів і цуценят та нелегальних немовлят.

Він є політик вищого покрою, бо не горілку не розведену водою.

Читає все що знайде, без розбору - але для цілого табору: - з „У. Вістей", „Неділі", „Рад. - України"... А до всього примірний голова родини.

Загадку треба розвязати,
Але розвязку - промовчати...
Не пройде й хвилька -
Прийде сам Шпилька.

- Брунь.

ДАРУНКИ Д.П. МИКОЛАЯ

Гол. табору: Тримісячну безкоштовну „путьовку" на курорт в Сочі.

П. І---ків : Колиску з парагвайського кактусу.

П. К---му : Камертон з слоноврі кости.

П. Г---му : Каламар з крокодилячої челюсти.

П. Л---му : Право користуватися гумовими виробами.

П. С---му : Бодню на сало і мішок соли.

П. Ч---вич : Кошик помаранчів і табакерку.

П. Х---ку : 100000 кубометрів вітру для урухомлення вітряків.

П. Р---му : Канчук з дроту для учнів.

Голові СХС : Мішок кухарів.

П. К---вич : Візу на безкоштовну подорож на острів Мадагаскар.

П. К---ко : Статистично-економічні річники князівства Монако.

О. П---ру : Підручник „Недільні проповіді"

О. Г---ю : Український флірт регенсбургського видавництва і колоду карт.

П. Ь---нець: Бочку самогону для принади учнів.

П. Ь---вич : Авто, що лежить за тунелю по дорозі на Ьебру.

П. К---т : комплект букварів для ліквідації неписьменности серед поліціянтів.

П. П---щ : Підручник циркової акробатики аба збірник фізкультурних вправ Мюлера: „15 хвилин для здоровя".

УНРР-і святий Миколай не дарує нічого, але має надію дістати від неї щось на дорогу, коли буде вертати з гостини додому.

ПОБАЖАННЯ
СВ. МИКОЛАЯ

УНРР-І : Продовження віку в безконечність собі на славу а бідним ДіПі на радість.

Управі табору: Продовження доби на 48 годин, для засідань.

К.О.Б.-у : До 1999 року зорганізувати велику ротаційну друкарню.

Господарському відділу: Збудувати в найкоротшому часі гуральню.

Відділу праці: Заанжувати пару сотень га німок в поміч робітникам.

Суспільній опіці: Два міліони долярових бонів на допомогу матерям нелюбних дітей.

Жіночій організації: „Боже, нам єдність подай".

Часописові "Чужинець": Появлятися щонайменше один раз в рік.

Читачам: Ужинок Терпеливости - П. К.

Усній газетці: Гучномовець в літературній українській мові.

СУМ-ові: Не дай спати нікому
Серцем завмирати,
І тилою колядою
По світі валятись.

Філії ЛУПВ-у: Одержати в подарунок американський хмародер на 170 поверхів для розміщення канцелярій і бюр.

Театрові: Поставити "Народнього Малахія".

Дівочому пластові: Нової революції в коші.

Ремісникам: Щедрости клієнтів.

Скрінінговій комісії: Якнайскорше виїхати до Америки.

Репатріаційній комісії: 400 /сто/ кільок в віку найкращої заграничної масти /% українсько-американської/ Прим. Складача.

"Крову" св. Миколай дає симпатії серед читачів прихильним на втіку. Ворогам на злість.

Всім парубкам: До 15 січня 1947 року одружитися, одержати сімейну книжку і американський паспорт і втікати до Парагваю.

-----oooOooo-----

СЛОВНИК ЧУЖОМОВНИХ СЛІВ

Бюрократ - той, що йде з бюро просто за грати.

Дамокрад - той, що баламутить чужих жінок.

ДіПі - той що знайшовся в Дурному Положені

Греко-католик- це такий католик що вдає з себе грека.

Гімназистка - молода дівчина, яка думає про все, тільки не про науку.

Інтелигент - людина, яка носить краватку і не менш як троє вічних пер у боковій кишені. але підписятися не вміє.

Пожежник - той, що не звертає найменшої уваги на пожежу.

Православний - бувший атеіст.

Репатріяція - "добровільне" переселення на далекі острови "найдемо - кратичнішого союзу.

Сумівчанин - сталий гість Зонтри, Рокезюсу, а в останнім часі - Бебри.

Комуна - це так: кому на, а кому - ні.

Корнбергські поети: - люди небувалої ерудиції та небуденного таланту.

Проф. Іван Голка.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Цим повідомляємо всіх рідних і знайомих вильми шановного пана репортера газ. „Трибуна", кореспондента газ. „Час", та співредактора і кольпортера „Хрону" про те, що зазначений пан алокиМ безнадійно втопився по вуха, і тоне в своїх найніжніших сердечних почуттях.

Рятуйте, хто в бога вірує!

* *

Чинело Іван, главредхрону-задумує одружитись та розписує конкурс на товаришку життя.

Вимоги: може бути панна або вдова від 21 до 91 року життя. Повинна вміти варити борщ і картоплю в мундирах, писати анекдоти і фейлітони, редагувати корнбергську пресу, та щоб добре володіла язиком /мовою/.

Ласкаві зголошення надсилати на адресу Шпильки з допискою: для Г-ая

*

Дипльомований акушер доктор Кудакуч Евген переніс свою канцелярію з вул. Рузвельта 4 на вул. Рузвельта 19. Обслуга совісна, ціни приступні.

Редагує колегія.
Відповідальні В.Л. та І.О.
Видавництво „Чужиною".